

Т. Колевъ.

ИСТОРИЯ НА ОГЛЕДАЛОТО.

Сега въ всѣка кжща има по едно и повече огледала. Много обикновено нѣщо е дори малкиѣ да носятъ въ чантитѣ и джебоветѣ си огледалца; толкова сж станали тѣ необходими за човѣка.

А така ли е било преди 10, 20, 50, 100 и повече години? — Нашитѣ млади читатели сами се досѣщатъ, че много нѣща, които имаме сега, преди години не сме ги и сънували, че всичко се измѣня съ течение на времето. Мѣнимъ се и ние самитѣ, както всѣкичасно се мѣнятъ нашитѣ мисли и желанія; мѣни се и нашето тѣло — растемъ и старѣемъ.

Всички искаме да бждемъ и хубави, и млади, и силни. Ние обичаме да гледаме хубавитѣ хора и желаемъ да бждемъ като тѣхъ. А какъ може човѣкъ да сравни себе си съ другитѣ, които му харесватъ? — Като види образа си нѣкъде. А върху що може да види човѣкъ образа си? — Знаемъ, че нашитѣ читатели ще отговорятъ: образа си човѣкъ може да види въ огледало и на фотография. Добре, но ние говоримъ за ония отдавнашни времена, когато не е имало нито фотографии, нито огледала. Ето отъ това време ще почнемъ нашата история на огледалото, за да се не чудимъ, какъ хората сж дошли до изнамирането на сегашното огледало.

Всѣки е ималъ случай да поседне до брѣга на нѣкое езеро, или тиха рѣка. А това е тѣй приятно